॥ नारायणसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयारण्यकम्/प्रपाठकः – १०/अनुवाकः – १३)

स॒ह॒स्र॒शीर्ष॑ं दे॒वं॒ वि॒श्वाक्ष॑ं वि॒श्वश॑म्भुवम्। विश्व॑ं ना॒राय॑णं दे॒व॒म॒क्षरं॑ पर॒मं प॒दम्। वि॒श्वतः॒ परमा॑न्नि॒त्यं॒ वि॒श्वं ना॑राय॒ण॒ꣳ हरि॑म्। विश्व॑मे॒वेदं पुरु॑ष॒स्तद्विश्व॒मुप॑जीवति। पतिं॒ विश्व॑स्या॒ऽऽत्मेश्व॑र॒ꣳ शाश्व॑त॒ꣳ शि॒वम॑च्युतम्। ना॒राय॒णं म॑हाज्ञे॒यं॒ वि॒श्वात्मा॑नं प॒राय॑णम्। ना॒राय॒णप॑रो ज्यो॒ति॒रा॒त्मा ना॑राय॒णः पर॑ः। ना॒राय॒ण पर॑ं ब्र॒ह्म॒ त॒त्त्वं ना॑राय॒णः पर॑ः। ना॒राय॒णप॑रो ध्या॒ता॒ ध्या॒नं ना॑राय॒णः पर॑ः। यच्च॑ कि॒ञ्चिज्ज॑गथ्स॒र्वं॒ दृ॒श्यते॑ श्रूय॒तेऽपि॑ वा॥

अन्त॑र्ब॒हिश्च॑ तथ्स॒र्वं॒ व्या॒प्य ना॑राय॒णः स्थि॑तः। अन॑न्त॒मव्य॑यं क॒वि॒ꣳ स॑मु॒द्रेऽन्तं॑ वि॒श्वश॑म्भुवम्। प॒द्म॒को॒श प्र॑तीका॒श॒ꣳ हृ॒दयं॑ चाप्य॒धोमु॑खम्। अधो॑ नि॒ष्ट्या वि॑तस्त्या॒न्ते॒ ना॒भ्यामु॑परि॒ तिष्ठ॑ति। ज्वा॒ल॒मा॒लाकु॑लं भा॒ती॒ वि॒श्वस्या॑ऽऽयत॒नं म॑हत्। सन्त॑तꣳ शि॒लाभि॑स्तु॒लम्ब॑त्याकोश॒सन्नि॑भम्। तस्यान्ते॑ सुषि॒रꣳ सू॒क्ष्मं तस्मि॑न्थ्स॒र्वं प्रति॑ष्ठितम्। तस्य॒ मध्ये॑ म॒हान॑-ग्निर्वि॒श्वार्चि॑र्वि॒श्वतो॑मुखः। सोऽग्र॑भु॒ग्विभ॑जन्ति॒ष्ठ॒न्नाहा॑रमज॒रः क॒विः। ति॒र्य॒गू॒र्ध्वम॑धः शा॒यी॒ र॒श्मय॑स्तस्य॒ सन्त॑ता। स॒न्ता॒पय॑ति स्वं दे॒हमापा॑दतल॒मस्त॑कः। तस्य॒ मध्ये॒ वह्नि॑शिखा अ॒णीयो॑र्ध्वा व्य॒वस्थि॑तः। नी॒लतो॑यद॑-मध्य॒स्था॒द्वि॒द्युल्ले॑खेव॒ भास्व॑रा। नी॒वार॒शूक॑वत्त॒न्वी॒ पी॒ता

भा॑स्वत्यणूप॑मा। तस्या॑ः शिखाया म॑ध्ये परमा॑त्मा व्यवस्थि॑तः। स ब्रह्म स शिवः स हरिः सेन्द्रः सोऽक्ष॑रः परमः स्वराट्॥ ऋतꣳ सत्यं प॑रं ब्रह्म पुरुषं॑ कृष्णपिङ्ग॑लम्। ऊर्ध्वरे॑तं वि॑रूपाक्षं विश्वरू॑पाय वै नमो नमः॑।

नारायणाय॑ विद्महे॑ वासुदेवाय॑ धीमहि। तन्नो॑ विष्णुः प्रचोदया॑त्।

विष्णोर्नु क॑ं वीर्या॑णि प्रवो॑चं यः पार्थि॑वानि विममे रजा॑ꣳसि यो अस्क॑भायदुत्त॑रꣳ सधस्थं॑ विचक्रमा॑णस्त्रेधोरु॑गायो विष्णो॑रराट॑मसि विष्णो॑ः पृष्ठम॑सि विष्णोः श्नप्त्रे॑स्थो विष्णोः स्यूर॑सि विष्णो॑र्ध्रुवम॑सि वैष्णवम॑सि विष्ण॑वे त्वा॥

॥ॐ शान्तिः शान्तिः शान्ति॑ः॥

This PDF was downloaded from http://stotrasamhita.github.io.
GitHub: http://stotrasamhita.github.io | http://github.com/stotrasamhita
Credits: http://stotrasamhita.github.io/about/